

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για τὸ ἔξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις ἐπαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνες συνδρομές (1 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητής ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συνδρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο. — Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίόσκια, και σὲ τις ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ τὴν ἔψαλε τὴ Θεσσαλονίκη, ἔχι μὲ ποίημα, μὰ μὲ ἄρθρο γιομάτο νόημα και λυρισμό, πὸ τυπώθηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς περασμένης Κεριακῆς.

«Ὁ στίχος εἶναι σὰν παιγνίδι, (τῆς λέει), πὸ τρέμει κανεὶς μὲ κείνο νὰ σὲ χαιρετήσῃ, τρέμει μήπως πάει νὰ συντριφτεῖ στὸν ὄγκο σου τὸ μεγαλόπρεπο. Καὶ ὁ λιτὸς ὁ λόγος εἶναι και κείνος ἀνήμπορος νὰ παραστήσῃ τὴν ὄνειρώδη σου πραγματικότητα τὴν ὥρα τούτη...»

Κι ἀληθινά. Εἶναι τέτιο και τόσο τὸ ξάφνιασμα γιὰ τις μεγάλες τις ἀναπάντεχες ἐπιτυχίες μας, πὸ κανεὶς γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ἐσώφυχη χαρὰ του τῆς μοναχῆς προφέρει, τῆς μοναχῆς συντροφισμένο μ' ἓνα ἄλλο ὄνομα — μὲ τῆς μοναχῆς τῆς σημερινῆς χαρᾶς μας.

Θεσσαλονίκη — Βενιζέλος. Νά, ὁ παιάνας πὸ ταιριάζει σήμερα.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ πολεμᾷ στὴ Μακεδονία. Ὅσοι κοπροκυλιάζουμε στοὺς καφενέδες τῆς Ἀθήνας αὐτὴ τὴ λέξη: «Πολεμᾷ», δὲν μπορούμε νὰ τὴν καλονώσουμε. Ὡστόσο ἄς καμωθοῦμε πὸς τὴ νιώθουμε

κι ἄς τὴν ξαναποῦμε. Τὸ παιδὶ πολεμᾷ στὴ Μακεδονία και ὧ διαδόθηκε πὸς σὲ καμιά μάχη τὰ λάσπωσε τόσο πὸς ὁ Διάδοχος ἀναγκάστηκε νὰν τὸ σκοτώσῃ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι.

Και ἡ διάδοση ἡ ἀτιμὴ πιστεύτηκε. Καὶ ἔφτασε και στ' αὐτὰ τοῦ παιδιοῦ. Καὶ τὸ παιδὶ ἀναγκάστηκε νὰ τελεγραφήσῃ ἀπὸ τὴ Μακεδονία πὸς ζεὶ και πολεμᾷ και χαίρεται πὸς δὲν ὑπάρχουν καφενέδες στὴ Μακεδονία.

Και φυσικά. Στὴν Ἀθήνα ὑπάρχουν τόσο καφενέδες. Μὰ και τόσο παλιοκαφενέδες.

ΤΟ «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου» τοῦ Σουμεῶν μὰς τὸ θυμήσανε δυὸ λογάκια τοῦ Ἑφταλιώτη μας γραμμένα πίνου σὲ μιὰ κάρτα πὸς μὰς στάλθηκε τοῦτες τις μέρες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

«Γενήκαμε τέλος πάντων ἔθνος κ' ἐμεῖς. Καὶ τὴν πιά ἄς πεθάνω».

Αὐτὰ μὰς γράφει ὁ γλυκὸς ὁ ποιητῆς πὸς σὲ τις «Φυλλάδες τοῦ Γερσὸδῆμου» και στὴν «Ἱστορία τῆς Ρωμισούνης» και σὲ τις «Νησιώτικες ἱστορίες» του και σὲ τόσα δηγγήματα και τραγούδια του ἔκλαψε τὸν ξεπεσμό τῆς Φυλῆς μὰ κ' εὐκήθηγε τὴ σημερινὴ ξαναγέννησή της.

Τ' ΑΠΛΩΤΑ στόματα πὸς τῆς χουνε γιὰ ἐπάγγελμα νὰ διαδίδουν ὅτι τοὺς κατεβεί στὸ ξεροκέφαλο γιὰ τις πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, πάει, κλειστήκανε πιά. Ἡ Κυβέρνηση μὲ μιὰ ἐγκύκλιό της τῆς τῆς ξεραξε γιὰ καλά.

«Ἐπειδὴ παρατηρήθη τελευταῖον ὅτι αἱ ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου εἰδήσεις δὲν ἔφερον ἴσως χροταστικὴν πυκνότητα διὰ τοὺς καινοσπούδους, ὅτι ἐν ταῖς τάξεσιν αὐτῶν πολλὴν ἔσχεν εὐκόλιαν ἡ δημιουργία και ἡ ὑποβολὴ οὐ μόνον ψευδῶν, ἀλλὰ και ἀπαισιῶν θρύλων» κτλ. «Οἱ παραβάται τῆς προκειμένης διατάξεως παραπεμφθήσονται ἐνώπιον τοῦ Στρατοδικείου ἵνα ὑποστῶσι τὰς συνεπειὰς τοῦ Νόμου.

Εἶταν ἀπαραίτητη και αὐτὴ ἡ λογοκρισία πὸς ἐπιδλήθηκε κατὰ τοῦ προφορικοῦ λόγου, γιὰ τὴν ἀπύλωτα στόματα τὴν τελευταῖα κρατημὸ δὲν εἶχανε.

Κ' ΕΝΑ καινούριο εἶδος δημιουργήθηκε τοῦτες τις μέρες. Οἱ ρεκλαματζήδες τοῦ πολέμου. Δηλ. τὴν πὸς πῆραμε και τὴ Σαλονίκη, νὰ θέλεις νὰ καταταχτεῖς στρατιώτης: Μὰ πρὶν καταταχτεῖς νὰ παίρνεις σβάρνα τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα και νὰν